

Postanowienie z dnia 22 lipca 1999 r.

I PZ 33/99

Z art. 130 § 1 KPC nie wynika możliwość nadania biegu pismu procesowemu według uznania sądu w oderwaniu od jego oznaczenia i treści.

Przewodniczący: SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 lipca 1999 r. sprawy z powództwa Ireneusza P. przeciwko Józefowi Z. prowadzącemu Przedsiębiorstwo Handlowe „E.” w S. o zapłatę, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 marca 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł :

u m o r z y ć postępowanie zażaleniowe.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w Białymstoku postanowieniem z dnia 3 marca 1999 r. oddalił wniosek powoda Ireneusza P. o ustanowienie adwokata z urzędu do sporządzenia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 lutego 1999 r.

Powód wniósł zażalenie na to postanowienie, a Sąd Apelacyjny odrzucił je postanowieniem z dnia 25 marca 1999 r.

Od tego postanowienia powód wniósł osobiście kasację. Kasacja została odrzucona postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 kwietnia 1999 r. Po doręczeniu odpisu tego postanowienia, powód wniósł pismo zatytułowane „wniosek o wykładnię”, w którym zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku o wykładnię „w sprawie odmowy przyznania mu adwokata z urzędu do wniesienia kasacji od wyroku”. Podniósł, że od 1 marca 1999 r. jego sytuacja materialna i rodzinna „jeszcze bardziej skomplikowała się”. W ostatnim zdaniu pisma wniósł „o wykładnię

przepisu, który umożliwia w sytuacjach skrajnych korzystanie z ulg i zwolnień prawnym przypisanych”.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku potraktował to pismo jako zażalenie na postanowienie z 6 kwietnia 1999 r. w przedmiocie odrzucenia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 130 § 1 zdanie drugie KPC mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Nadanie biegu i rozpoznanie we „właściwym” trybie polega na zignorowaniu błędnego oznaczenia (zatytułowania) pisma i innych oczywistych niedokładności i kierowaniu się przez sąd rzeczywistą intencją wnoszącego pismo i dającym się z niego odczytać sensem. Sens pisma i intencja autora nie zawsze są jasne do odczytania, zwłaszcza gdy pismo wnosi osoba nie będąca prawnikiem. Wątpliwości w zakresie intencji wnoszącego powinny być usunięte poprzez zażądanie wyjaśnień lub uzupełnień.

Z przepisu art. 130 § 1 KPC nie wynika jednakże możliwość nadawania biegu pismu procesowemu według uznania sądu niezależnie od treści pisma i bez podjęcia próby jej wyjaśnienia. W rozpoznawanej sprawie treść pisma powoda w niczym nie wskazuje na zamiar zaskarżenia postanowienia z dnia 6 kwietnia 1999 r. Powód nie polemizował z tym postanowieniem ani nie wyraził sprzeciwu wobec tego rozstrzygnięcia. Takie intencje nie dadzą odczytać się z „wniosku o wykładnię” w jego obecnej postaci. Potraktowanie tego pisma jako zażalenia było więc bezpodstawne i dlatego postępowanie zażaleniowe należało umorzyć na podstawie art. 355 § 1 w związku z art. 361 KPC.

=====